

give 4 eller 5 pCt. i Rente, til at betyde, om han skal svare henholdsvis 16 eller 20 Kr. om Aaret, altsaa en Renteforskel af 4 Kr. Nu vil jeg tillade mig at sige, at hvis den Mand siger: Omdannelsen eller Ombygningen af min Ejendom kan betale sig for mig, naar jeg kan slippe med 16 Kr. om Aaret, men den kan ikke betale sig, og jeg maa afholde mig derfra, naar jeg skal give 20 Kr. — saa er det hele ingenting værd, saa har han gjort fejl Bestik, saa skal han lade være med at laane, for saa kan det hele ikke betale sig. Men vi er vist i det hele taget for meget inde paa at stille for smaa Krav til Amortisation. Det er der, Kravene skal stilles, Kravet om, at man skal betale af. Det viser, om en Foranstaltning er forsvarlig, hvis en Mand i Løbet af kort Tid kan betale Kapitalen tilbage; men selve det Spørgsmaal, om han skal betale 16 eller 20 Kr. i Rente, bør ikke kunne afholde ham fra at rejse et saadant Laan.

Jørgen Berthelsen: Jeg har ikke sagt, at det ærede Medlem (Hey) burde være fremkommet med den Tanke i Kommissionen. Det kunde selvfølgelig aldrig falde mig ind; at det ærede Medlem er kommet til den Erkendelse under Forhandlingerne, er der selvfølgelig ikke noget at sige til. Jeg sagde kun, at det vilde have været heldigere, om Tanken var fremkommet allerede i Kommissionen.

Med Hensyn til det sidste Spørgsmaal, om det kan betale sig for en Landmand at bygge, naar han skal betale 1 pCt. mere, selv om Differencen kun er 4 Kr. om Aaret, da kender vi jo godt det Forhold, at Manden, medens han læsede paa sin Vogn, sagde, at kunde Hesten trække det, kunde den ogsaa trække det, og saa blev ved med at læsse paa. Det Forhold kender det ærede Medlem ogsaa. Jeg kender det i alt Fald udmærket godt.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Naar det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Hey) begyndte med at fremhæve den Forskel, der har været i Udtalelserne fra forskellige Medlemmer dels i dette Ting, dels i det andet Ting vedrørende Sammenknytningen mellem Lovforslaget om Banker og det foreliggende Lovforslag, saa skal jeg ikke komme dybere ind derpaa. Jeg vil dog gerne sige, at saaledes som de to Forslag forelaa fra den Kommission, som, navnlig efter Henstilling fra dette høje Ting, var nedsat til at overveje Spørgsmaalet om en Lovgivning for

Banker og Sparekasser og deres indbyrdes Forhold — det var vistnok navnlig dette sidste, som var Hovedopgaven for Kommissionen —, var der i Virkeligheden en saadan indbyrdes Sammenhæng mellem de to Forslag, at det ene ikke kunde vedtages uden det andet. Jeg har egentlig ikke nogen stor Sympati for en Sammenkobling af Love, og mine Bestræbelser er, for saa vidt angaar Sparekasselovgivningen, derfor ogsaa gaaet ud paa at faa Lovforslaget om Sparekasser — og som Følge deraf ogsaa Lovforslaget om Banker — saaledes affattet, at det, uden i alt for høj Grad at afvige fra, hvad man i Kommissionen havde været enten helt enig om, eller hvad der var Flertal for i Kommissionen, var formet saaledes, at det, som jeg vist har haft Lejlighed til at sige før, kunde staa paa egne Ben, saaledes at hvert Lovforslag for sig kunde vedtages med de Ændringer, som man fra Rigsdagens Side kunde finde ønskelige, uden at det nødvendigvis forudsatte en Vedtagelse ogsaa af det andet Forslag. Og det forekommer mig, at dette Tings og det af Tinget nedsatte Udvalgs Arbejde er gaaet endda et Skridt videre i Retning af at skille Lovforslagene ad, saa at det er muligt at vedtage en Lov om Sparekasser uden at vedtage en Banklov og omvendt. Og jeg kan ikke se, at der vil ske nogen som helst Skade, om det ene Forslag skulde blive vedtaget og det andet ikke. Det er en Selvfølge, at jeg vil sætte Pris paa, om begge Lovforslagene kunde blive vedtaget; men da man jo altid har størst Kærlighed til sine egne Børn, tør jeg dog sige, at jeg vilde sætte særlig Pris paa, at Sparekasselovforslaget maatte blive vedtaget, og det er en Selvfølge, at jeg ikke paa nogen som helst Maade vil sætte som Betingelse for at faa Sparekasseloven vedtaget, at man ogsaa skal vedtage en Banklov, ligesom jeg ogsaa gaar ud fra, at min Kollega, Handelsministeren, heller ikke vil stille som en Betingelse for at faa Bankloven vedtaget, at ogsaa Sparekasseloven vedtages. Jeg tænker ikke, der er noget som helst til Hinder for, at det ene Forslag vil kunne vedtages, uden at det er nødvendigt, at det andet vedtages. Men jeg kan jo ikke spaa noget om, hvorledes det vil gaa — vi har jo ikke ret lang Tid tilbage af Samlingen.

Naar saa det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Hey) henstillede til min Overvejelse, om der ikke var Grund til i alt Fald ved en eventuel fremtidig Lovgivning paa det her omhandlede Omraade at